

demò

"unim nos i demà la Internacional sera el genere humà"

Lliga Comunista Revolucionària

Països Catalans, 23 d'Abril 1986

Nº 47

Preu: 25 Ptes./1,50 FF.

LCR

L'any 1986 ha sigut l'any de l'entrada al Mercat Comú i de la ratificació de la permanència a l'OTAN. Aquests dos fets tindran efectes sobre el conjunt de la situació i sobre la política dels diferents partits. De moment, Mercat Comú i OTAN serveixen per a una ofensiva ideològica contra les diferents reivindicacions socials i contra les exigències de sobirania nacional.

El PSOE i les seves agències nacionals combinen el tradicional espanyolisme amb un cosmopolitisme europeu destinat al mateix fi: negar el dret de les nacions oprimides a la seva sobirania, presentant-la com una reivindicació desfasada; al mateix temps, el MCE i l'OTAN són defensades com les condicions necessàries per a agafar el tren d'una revolució tecnològica que la majoria de la població comprova que només es concreta en més atur i menys serveis socials. Els nacionalistes burgesos presenten l'OTAN com el complement indispensable del MCE i aquest com un marc favorable per a avançar cap a una Europa de les nacions on, sembla, s'aniria disolvint el centralista Estat Espanyol i els Països Catalans veurien, de mica en mica, reconegudes les seves llibertats nacionals i, pot-ser, inclús la seva unificació; mentrestant cal anar tirant amb la Constitució, l'Estatut, la marginació del català i el regionalisme, perquè això és el més favorable a l'estabilitat del model capitalista i dels valors burgesos. Per altra banda, dins dels partits comunistes oficials han sorgit posicions, com la de Solé Tura, que consideren insuficient la tradicional adulteració del dret d'autodeterminació (presentat com a dret a un Estatut millor, en lloc del dret a la independència) i plantejen retirar-la pura i simplement; un dels arguments utilitzats és que l'exigència d'autodeterminació obriria

MERCAT COMÚ, OTAN I AUTODETERMINACIÓ

crisi global a l'Estat Espanyol i plantejaria una intervenció militar de l'OTAN i un bloqueig econòmic del MCE.

EL cert és que la integració al MCE i l'OTAN constitueix un obstacle adicional a l'alliberament nacional i social dels Països Catalans. Perquè el MCE és l'Europa dels Estats contra les nacions oprimides, dels monopolis contra les reivindicacions dels treballadors i el conjunt de la població.

L'OTAN significa no solament un instrument de divisió d'Europa entre l'Est i l'Oest, i un augment del perill de guerra nuclear al teatre europeu, sino també un instrument d'intervenció contra processos revolucionaris. I tant la satisfacció de les reivindicacions socials plantejades (econòmiques, socials, ecològiques, pacifistes, feministes...) com la consecució de la plena sobirania nacional, són impensables sense lluites revolucionaries.

La integració al MCE i a l'OTAN d'un Estat tan fortament centralista com l'Espanyol, reforça la idea de que és impossible avançar cap a la sobirania nacional i l'autodeterminació dels Països Catalans a través d'un procés de reformes graduals.

Ni els Estats Espanyol o francès ni, a un altre nivell, l'OTAN estan disposats a permetre una decisió sobirana dels Països Catalans que pugui implicar la seva independència i unificació; mentre

l'Estat Espanyol tingui capacitat d'intervenció política i militar no hi haurà ni sobirania ni dret d'autodeterminació als Països Catalans. Però això no converteix aquestes reivindicacions en utòpiques, sino simplement en revolucionaries i les lliga a un procés global de transformació socialista de la societat. En efecte, lluitar conseqüentment pel dret d'autodeterminació significa plantejar-se com a objectiu la destrucció de l'Estat Espanyol (en particular la del seu aparell repressiu, que no es localitza solament als Països Catalans). Aquest combat implica la participació activa (als Països Catalans, pero també al conjunt de l'Estat) de la classe obrera i de capes molt més amplies de la població, en particular de les que poden ser estructurades, a més a més del moviment nacional, per altres moviments com el feminista, el pacifista o l'ecologista... Això vol dir que les reivindicacions de sobirania i autodeterminació aniran forçosament articulades amb reivindicacions econòmiques, socials, ecologistes, pacifistes, feministes... que plantejaran la necessitat d'una transformació radical de la societat en un sentit socialista. Alliberament nacional i social estan indissolublement units en un mateix combat revolucionari.

Si l'objectiu comú de destruir l'Estat Espanyol planteja la necessitat d'un combat solidari de les diferents nacions i pobles que avui el formen, la defensa contra la possibilitat d'una intervenció de l'OTAN i de represàlies econòmiques del

MCE i els USA, planteja la necessitat d'una solidaritat internacionalista entre les classes treballadores i les nacions oprimides d'Europa i dels Estats Units. El nostre combat s'internacionalitza necessàriament i l'experiència del moviment pacifista i de la CONSEO només han de ser les primeres passes.

UN plantejament revolucionari del dret d'autodeterminació i de la sobirania nacional té implicacions a les lluites que desenrotllen actualment els diferents moviments socials. Cal avançar en l'establiment d'una relació més estreta entre les lluites per les llibertats nacionals, contra l'atur i l'austeritat, contra l'opressió de les dones i la marginació de la joventut, contra l'OTAN, les bases i la militarització de la societat, per les llibertats democràtiques plenes... I això no es pot donar, ni prioritaria ni principalment, en el terreny parlamentari o electoral, sino en la lluita de masses. Cal una diversificació i una politització més intensa de les reivindicacions dels diferents moviments socials. Una convergència en l'acció més assídua i aprofundida, continuant l'experiència de la lluita contra l'OTAN, pero estenent-la a nous temes. Una coordinació més intensa dels organismes de lluita dels Països Catalans: en defensa de la llengua, per una Mediterrània neutral i desnuclearitzada, contra la degradació ecològica... I, en el terreny de la lluita nacional cal, no solament enfortir els organismes de lluita específics (en defensa de la llengua i la cultura catalana, etc), sino donar una dimensió de lluita i afirmació nacional a tots els moviments socials. En aquest sentit el lligam que s'ha començat a establir entre el NO a l'OTAN i el SÍ a la sobirania nacional, cal aprofundir-lo i estendre'l a altres moviments.

ENS TROBAREU A...

Perpinyà: c/ Aragó, 27 (65000).

València: Apartat de Correus, 170. Tlfo: 96-351.69.50.

Barcelona: c/ Aribau, 16 pral 2º (08011). Tlfo: 93-302.60.90.

Ciutat de Mallorca: c/ Francesc Fiol i Joan, 2, 3º (07010).

1er DE MAIG

Han passat cent anys dels famosos esdeveniments que van motivar que es proclamés l'1 de maig com el dia internacional de la classe obrera. Si alguna cosa ha estat evident durant aquest segle és la voluntat de rebel·lió contra un sistema, el capitalisme, que per a mantenir-se, i ara això és cada cop més evident, necessita incrementar els atacs contra aquella classe.

I al 1986? Segueix essent això cert? No hi ha dubte. La classe obrera segueix demostrant una capacitat de lluita gens tranquil·litzadora per als poderosos. Poden haver-hi moments més alts i més baixos, però el que va motivar l'1 de maig de 1886, segueix motivant els treballadors i treballadores de 1986. Avui, a Barcelona, una lluita obrera està centrant l'atenció: és la dels treballadors i treballa-

dors de Cardellach. Des de finals de febrer aquests treballadors estan protagonitzant una de les lluites més combatives dels darrers anys a Barcelona. Aquest 1 de maig ha de servir per a fer de la solidaritat amb Cardellach i amb totes les empreses que estan lluitant, quelcom més que una simple paraula que alguns utilitzen només per omplir-se la boca.

I la joventut treballadora? A l'Europa dels capitalistes, l'atur juvenil és espordidic. A la nostra nació és especialment insultant: més del 70% dels i de les joves de 16 a 19 anys es troven oficialment en l'atur; quasi bé la meitat dels i de les joves de 20 a 24 anys també estan aturats.

Dos motius, dels molts més que podríem afegir, per a fer d'aquest 1 de maig un bon centenari: solidaritat amb "Cardellach" i les empreses que lluiten contra les pretensions patronals, i contra l'atur juvenil.

VISCA L'1 DE MAIG!

LA NOSTRA VEU ÉS AL CARRER

El govern i els militars inverteixen milions i milions en comprar armes.

Però molts joves no han trobat ni el seu primer lloc de treball. Hi ha molts instituts que estan en les pitjors condicions. Però el govern central i la Generalitat, continuen amb la política d'afavorir l'ensenyament privat.

Per tot això els col·lectius de l'ensenyament mitjà convoquen una Jornada de lluita el proper 30 d'abril amb assemblees, aturs, manifestació...

Els i les joves volen fer sentir la seva veu al carrer.

De ben segur se sentirà.

LA LLUITA PEL DRET A L'AVORTA- MENT CONTINUA

El mes de novembre de l'any passat, es celebraren a Barcelona, les III Jornades del Moviment Feminista, i a l'últim dia es feu pública la notícia de que s'acabaven de realitzar al recinte de les Jornades dos avortaments lliures i gratuïts, pel mètode d'aspiració. Les 4.000 dones que hi erem presents aplaudirem amb totes les nostres forces. La campanya pel dret a l'avortament havia pres un camí nou, havia donat un pas endavant al enfrontar-se públicament i a la pràctica, a la miserable legalitat vigent.

"Totes hem fet els dos avortaments i en seguim fent", s'ha convertit doncs en el lema central de la campanya. D'aquesta manera el moviment feminista vol demostrar a tota la societat, una realitat ja molt coneguda, però mai assumida, de la situació de milers de dones que segueixen avortant a l'estranger o en males condicions higièniques i a la clandestinitat i denunciar la "despenalització del PSOE", així com parlar la iniciativa privada, que està, a la clandestinitat, convertint l'avortament en un negoci, mentre els metges a les institucions públiques, es neguen inclús a practicar avortaments "despenalitzats" (es a dir legals).

Les Comissions pel dret a l'avortament dels Països, així com de la resta de l'Estat Espanyol, hem emprés aquesta via. Nombroses forces d'esquerra ens recolzen, una part molt important de l'opinió pública és amb nosaltres... En seguim fent i ho tornarem a fer públic, fins a aconseguir allò pel que tant hem lluitat, el dret de totes les dones a decidir sobre el nostre cos, sobre la nostra sexualitat, sobre la nostra maternitat.

5è aniversari de la Crida a la Solidaritat

ENTRE LA REALITAT I LA CONTROVÈRSIA

CRIDA A LA SOLIDARITAT!

★ Qui ho havia de dir! De la Crida, bé o malament, se'n parla. Aquest cop l'usar i llençar no els hi ha funcionat. La Crida com a moviment ha estat capaç de desenvolupar una dinàmica pròpia, autònoma i alternativa.

Fem-ne una breu crònica.

Primer fou el PSC-PSOE, erem al març del 82 i calia interceptar a tota costa la resposta anti-Loapa.

L'intent, infructuós però continuat, per assolir el control del moviment per part de les entitats properes a CDC, tot volent burocratitzar-ne els aparells de decisió, culminà al juny del 83 amb l'afer Theodorakis.

Es volgué enfonsar la Crida doncs ja era evident que no n'era possible el control. La crisi provocà un replantejament a fons. La clarificació no es feu esperar, a la 6ª Assemblea General s'aprovà la Plataforma de 6 punts que enmarca i explica les accions i les campanyes que es desenvolupen:

- 1.— Autodeterminació dels Països Catalans com a eina de recuperació de la plena sobirania nacional.
- 2.— Normalització del Català per recobrar la situació de llengua pròpia i única de la nació catalana.
- 3.— Defensa de les llibertats col·lectives; llibertat d'expressió, permanent lluita antirepressiva i exigència de la llibertat dels presos polítics i de consciència.
- 4.— Per la construcció d'una societat més lliure i justa; sense cap tipus de discriminació; i per l'accés del poble al poder polític i econòmic.
- 5.— Desmilitarització, desnuclearització i defensa de la terra, com elements indispensables per assolir la pau.
- 6.— Internacionalització del fet nacional català i entesa solidària amb totes les nacions oprimides del món.

Els resultats són evidents: mai de la transició ençà s'ha donat un fenomen semblant per incidència i credibilitat al si del nacionalisme radical al nostre país.

Es una realitat al marge de l'electoralisme. Es, sobretot, una plataforma per a la conscienciació nacional i per a la mobilització.

Es una realitat desenvolupada amb criteris propis: no es possible una analogia amb Euskadi.

La nació no es solament un sentiment

Es vol superar el nacionalisme essencialista: la nació no es

solament un sentiment. La Plataforma de 6 punts evidencia aquesta voluntat: l'opressió nacional és la constatació d'una estructura de poder que respon a uns interessos determinats. Uns interessos que perpetuen i accentuen la desigualtat i la discriminació socials, que malmeten el territori i que negant-nos el dret a la diferència insisteixen en estandaritzar les escales de valors per tal d'alienar-nos individual i col·lectivament, com a persones i com a nació. Cal subvertir l'ordre establert i això, ja ho sabeu, no es fàcil.

Cal posar-hi imaginació i compromís personal. La fórmula està funcionant però les dificultats no son poques.

Quan rebroten signes clars d'autoorganització, de resposta social no controlada pels de sempre, quan es promou l'espontaneïtat, el poder s'espanta. Vol per a ell el monopoli de les iniciatives.

Els, els de sempre, de dretes o dits d'"esquerra" s'abocuen a l'intent de neutralització. El seu anàlisi esta saturat d'"immediatisme electoralista". S'esveren quan es fa política al marge i ens parlen de "legitimada democràtica", de "mètodes inadequats", d'intransigència cultural o de qualsevol altre qüestió, sempre per a justificar la seva inoperància. Per a ells la democràcia formal es un objectiu en si mateixa. El sistema s'els ha empassat. Lamentable. Ara es senten impotents. Quan es parla de normalització lingüística es depassa el marc legal. Es depassen els postulats del regionalisme convergent. Els darrers enfrontaments amb la Direcció General de Política Lingüística de la Generalitat en son un exemple.

Quan es desenvolupen accions directes, s'afirma, en la pràctica, que les institucions son del tot insuficients: no serveixen o no funcionen.

Quan es dona suport al projecte de l'Europa de les Nacions, proposem un marc alternatiu al de l'Europa dels estats (aparells de dominació nacional i social) que es vol consolidar amb la CEE. Quan es desenvolupen campanyes de solidaritat internacional es vol demostrar que l'internacionalisme no pot obviar el marc nacional des d'on te lloc l'acció solidària i de que es possible malgrat la prepotència dels estats.

La proposta es clara: enfortir o col·laborar en l'enfortiment de contrapoders nacionals. El temps dirà.

Jordi Via
(Membre de l'Assemblea Permanent de la Crida a la Solidaritat)

sense otan ni bases...
Catalunya neutral i sobirana

LA FORÇA, LA LLUITA

Lliga Comunista Revolucionària LCR

El govern ha guanyat la batalla del referèndum, però la majoria de la població segueix essent contrària a l'OTAN, les Bases i la Cursa d'Armaments.

La lluita pot continuar al carrer i cal que ho faci, enfortint el moviment antiotan i antimilitarista, així com totes les lluites de contingut radical, feminista, dels joves, de resistència contra la crisi econòmica...

Es per aquesta via per on seguiran endavant les idees comunistes i d'esquerra.

Així comença la declaració que la LCR de Catalunya, està fent arribar arreu del principat, conjuntament amb la realització de diversos actes i la distribució d'un cartell.

Amb aquesta campanya es pretén contribuir a la necessitat d'enfortir els diversos moviments en lluita... Així com enfortir les forces revolucionàries, la penetració de les idees i l'organització comunista en el màxim de sectors socials. Afavorint la unitat del camp radical i revolucionari en la lluita i en la mesura en la qual sigui avui possible. És així com es pot continuar avançant contra el capitalisme i pel comunisme.

•••ve de la pàg. 3

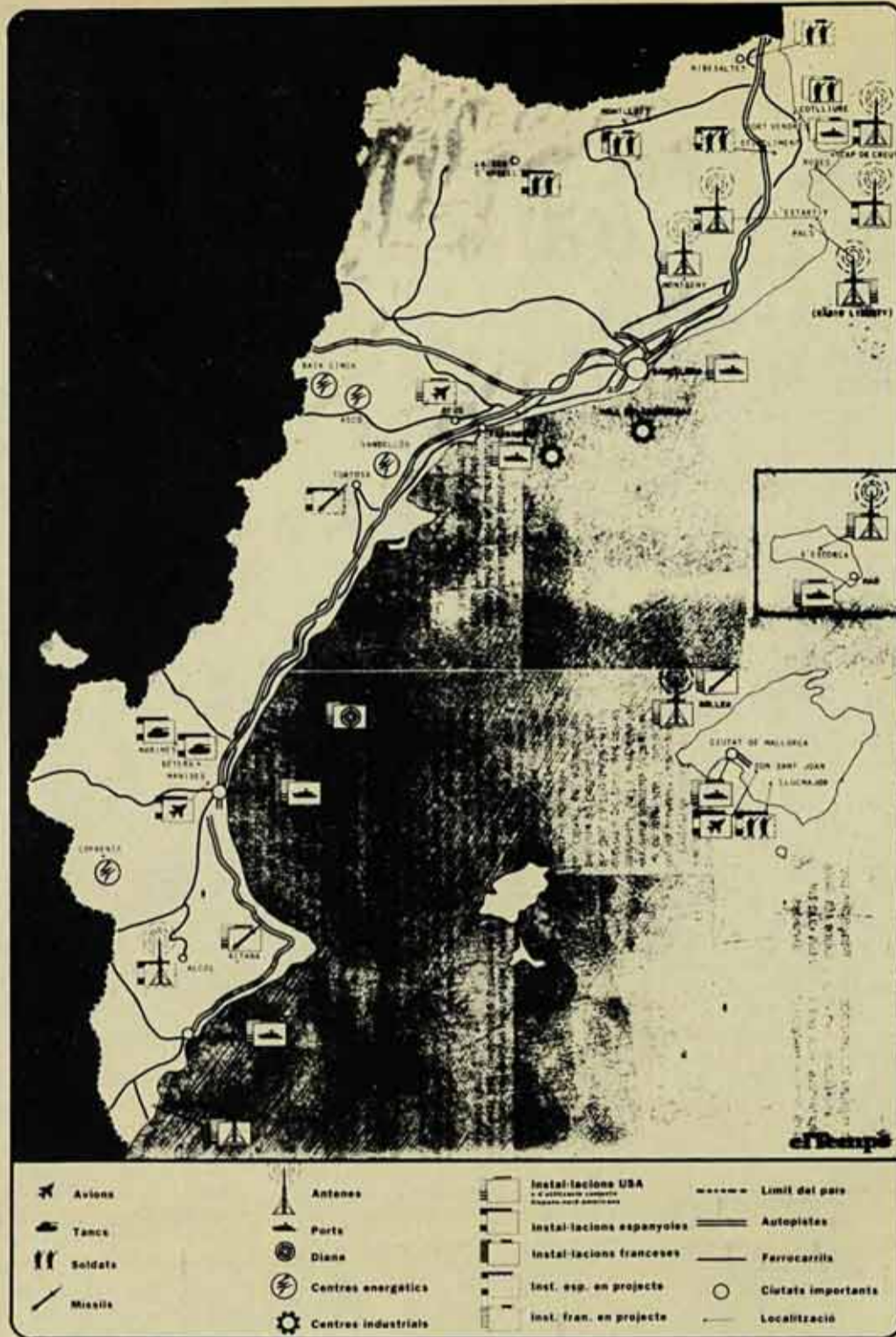
Valenciana", el qual reflecteix el suport i la col·laboració de l'esquerra majoritària (PSPV-PSOE) amb la dreta local, la qual predica una ideologia espanyolista enmascarada d'anticatalanisme. Un dels trets característics d'aquest anticatalanisme és la negació de la catalanitat de la llengua. Altre tret característic és la seva defensa aferrada del "bilingüisme" valencià, amb el qual vol justificar la seua pròpia castellanització. Hi ha una llengua que li fa nosa, però que no pot deixar de reconèixer com a existent.

El nombre de catalanoparlants és del 60% en les comarques de parla valenciana i d'un 54,8% en el total del País Valencià. La justificació pretén de definir la realitat actual presentant-la com a "natural", tot amagant el conflicte lingüístic i la progressiva substitució del català.

L'estatut de la comunitat Valenciana ha perpetuat l'estatus que la Constitució donà a la llengua espanyola. L'estatut no reconeix la unitat del català; no defineix el valencià com a llengua pròpia del País Valencià per a les comarques catalanoparlants; no assenyalava el deure de conèixer-la per part dels ciutadans valencians; no estableix la prioritat del català en les comarques catalanoparlants; és susceptible de donar una interpretació que prima el criteri de l'ús actual de la llengua a l'hora de delimitar les zones lingüístiques del nostre país; es parla de zones que poden ser considerades exemptes de l'ensenyament i de l'ús del català. No cal dir com és d'impossible una política de normalització amb aquests criteris.

A Catalunya Nord no hi ha marc jurídic pel català. Encara vigeix la llei "Deixonne", que només reconeix l'ensenyament de la llengua del país durant tres hores setmanals fora de l'horari lectiu i que data del 1951, cap altre dret és reconegut.

El moviment de lluita pel català assolirà els seus objectius si se situa clarament dins el marc d'un projecte polític d'alliberament nacional, que plantegi uns objectius que s'han de concretar en aquests sis punts: a) constatació que el català continua marginat dels àmbits d'ús i de les zones principals; b) proposta que el català sigui la llengua general de relació social dels Països Catalans; tothom ha de tenir dret a saber i usar la llengua catalana i, ensems, ha de tenir el deure de saber i usar l'idioma; c) consideració que la política lingüística basada en l'ideologia bilingüística és inadequada i nefasta, vist que, en aquest context, el català esdevé innecessari; d) consideració que l'extensió de l'ús de la llengua catalana restituirà a la nostra llengua nacional el caràcter de vehicle universal de relació del poble català i posarà fi, així, als conflictes lingüístics i al perill de divisió del país en dues comunitats; e) construcció d'una política lingüística basada en la catalanització plena de l'ensenyament, dels mitjans de comunicació, dels espectacles públics, de les relacions formals en la vida laboral, de l'activitat comercial i de les retolacions viàries; f) l'impuls d'un ampli moviment social d'acció per la llengua que modifiqui les normes actuals d'ús lingüístic i que, desvetllant i evidenciant el conflicte, augmenti la consciència de l'interès dels catalans en favor de la pròpia llengua.

Vents de guerra a la Mediterrània

LA MILITARITZACIÓ ALS PAÏSOS CATALANS

Que la Mediterrània és una de les parts del món més fortament militaritzades ha quedat palès aquestes darreres setmanes, tant amb l'atac militar en tota regla de la VI Flota ianqui contra Líbia, com amb el desenvolupament de les maniobres marítimes conjuntes de l'OTAN Tapón'86 a l'entorn de la porta de la Mediterrània, l'estret de Gibraltar.

En l'estratègia militar de l'imperialisme de mantenir "una guerra i mitja", és a dir, assegurar la superioritat en tots els terrenys al teatre europeu i, alhora, disposar de forces (les Forces de Desplegament Ràpid) per intervenir militarment i amb èxit a qualsevol punt del seu interès —bé sigui a l'Orient Mitjà, al Sudoest Asiàtic o a l'Àfrica Central—, les instal·lacions militars, les dels ianquis i les de l'exèrcit espanyol, que ocupen el territori dels Països Catalans juguen un paper importantíssim, més encara d'ençà l'incorporació definitiva de l'estat espanyol a l'OTAN.

Segons que indica un document del CESEDEN publicat l'any 1976: "els seus ports, aeròdroms i aeroports dominen la Mediterrània Occidental i els sectors marítimes de Balears i Alborán. L'arxipèlag balear és com una atalaya, prolongació de terra ferma, des d'on es vigila i controla la sortida de la Mediterrània atlàntica. A més, dintre d'un arc de mil milles de radi amb centre al port de Barcelona, queden compresos els estrets de Sicília i Messina, els mars Tirreno, Jònic i Adriàtic.

La implicació de l'Estat espanyol a

l'estratègia de guerra dels EEUU té grans repercussions sobre el territori dels Països Catalans, convertint-lo en objectiu dels enemics de l'OTAN i els ianquis. Aquests blancs tenen a veure amb les instal·lacions dels Estats Units, amb les dels exèrcits espanyol i francès i amb les indústries militars, refineries de petroli i centrals nuclears.

Els perills de la militarització

Els Estats Units disposen de quatre centres de comunicació més algunes instal·lacions auxiliars, que trameten o reben informació relativa a armament nuclear, al control i a la direcció de vol de la 16ª força aèria dels EEUU (amb àmbit d'actuació a l'Europa sud) i de navegació de la VI Flota de tal manera que, amb l'utilització també de centres de comunicació espanyols, puguin actuar com si ho fessin en territori de l'imperi.

Utilitzen els ports en tot moment pel descans dels marines i l'avituallament dels vaixells de guerra i no es descarta la construcció de bases navals a les Illes

per tal d'enfortir el flanc sud de l'OTAN i l'absolut domini de la Mediterrània Occidental.

Les forces armades espanyoles, dotades d'un Pla Estratègic Conjunt (PEC) a la mida dels projectes de l'OTAN, pel que fa a la Marina disposen de poques instal·lacions rellevants, doncs les seves funcions són cobertes per la VI Flota amb suficiència. Compten amb diverses estacions de comunicacions pel vol i la navegació enllaçades amb la xarxa NADGE, sistema d'alarma i alerta de l'OTAN. L'exèrcit de l'Aire fa servir tres bases aèries. Els emplaçaments de l'exèrcit de terra, renovats pel pla META, acullen la divisió de muntanya i la divisió cuirassada al Maestrat entre les forces més importants; hi ha plans de fer servir alguna d'aquestes unitats en les batalles al teatre europeu.

Diversos projectes d'increment de la militarització del territori com poden ser la construcció d'una base aereo-naval a Mallorca o l'ampliació de la base naval de Maó, estan en estudi.

Pel que fa a l'exèrcit francès manté bases d'escamots d'intervenció immediata, una base naval i el projecte d'instal·lació del V Regiment amb funcions de vigilància i intervenció a l'Àfrica.

Als Països Catalans hi ha en funcionament tres centrals nuclears, dos de les quals subministren prop del 50% de l'energia elèctrica del principat, i algunes en projecte. Diverses empreses dediquen part de la seva activitat a la fabricació d'armament o el proveïment de vehicles o llanxes. Les exportacions d'armes són embarcades als ports de Barcelona, Tarragona i València. Hi ha refineries i magatzems d'hidrocarburs a Castelló i Tarragona, i les àrees industrials i les vies de comunicació, utilitzables pels desplaçaments de forces armades, formen part també dels blancs possibles.

L'acció i la preocupació en torn del perill que representa la militarització del nostre territori ha anat en augment per medi de l'activitat regular de denúncia i mobilització dels diversos col·lectius pacifistes i ecologistes. Aquestes setmanes, s'haurà iniciat l'actuació de les coordinadores pacifistes dels Països Catalans contra les bases i instal·lacions USA, amb la difusió de díptics explicatius i la convocatòria de marxes i concentracions a L'Estret, Puig Major i Guardamar, també es vol expressar amb claredat el rebuig de les "visites" de la VI Flota als ports, començant la campanya per la denúncia del tractat bilateral i el desmantellament de les bases.

